

3128

MIINA HERMANNIN
SEKAKUORON

KONSERTTI

HÄMÄLÄISTEN TALOLLA
17. 10. 31. KLO 20

KONSERT
MIINA HERMANNIN
KÖR

Ä HÄMÄLÄISTEN TALO
17. 10. 31. KL. 20

ARH

OHJELMA

PROGRAM

1. Küll oli ilus mu õieke *M. Hermann*
2. Õõtsuv meri *R. Tobias*
3. a) Kevadel *A. Läte*
 b) Saarella palaa *J. Sibelius*
4. Ma rändasin välja *A. Kapp*
5. Koju igatsus *M. Hermann*
6. Prõuse hommikul *K. Tõrnpu*
7. Ballade As-dur *Chopin*
8. a) Barcarola *Sibelius*
 b) Saarella palaa *Palmgren*
9. Scherzo cis-moll *Chopin*
10. Ta lendas mesipuu poole ... }
 11. Nii ilus on surra } *M. Hermann*
 12. Olen mina ilmas vaene laps }
 13. Sarve laul *M. Saar*
14. Tuljak }
 15. Nooruse unenägu } *M. Hermann*
- Johtaja }
 Dirigent } *MIINA HERMANN*
- Avustaa }
 Medverkar } *LEONID MILK*

Küll oli ilus mu ôicke.

Küll oli ilus ôieke,
küll oli armas mu armuke,
ei ingelgi ilusam olla küll vôi,
ta armsust ei sônule seada ma vôi.
Küll olin ma õnnelik ôiekuul,
ei seda vôi kirjelda kellegi huul,
ma môtlin et igavest nõnda see jääb,
kuid lehekuu lennates ära siit läeb.
Küll olin ma õnnelik.
Küll oli ilus mu ôieke,
küll oli armas mu armuke,
surm tuli ja kosis ta endale,
ja sūdame valu jäi minule.

Anna Haava.

Sääli on kaunista kukkaistan.

Sääli on kaunista kukkaistain!
Niin oli armas mun armahain,
ei enkeli ihanampi olla voi,
vaan mikä mun mieleeni murheen soi.
Oi, sääli on kaunista kukkaistain.
Niin olin ma autaus onnessain,
ma luulin sen ijäti kestävän,
vaan lyhyt on kauneus kevähän.
Niin olin ma onnessain.
Sääli on kaunista kukkaistain!
Niin oli armas mun armahain,
sen kuolema kihlasi omakseen,
ja minulle jäi suru sydämeen.

Anna Haava.

Õõtsuv meri.

R. Tobias.

Olen kui tuule käes õõtsuv meri,
õnnetu, õnnetu mees;
arm ja igatsus, piin ja valu
lainetab rinna sees.

Lainetes kallis kodumaa kallas,
piiratud vahuvas vees,
lainetes lein, mu südame vara,
pärlid mu rinna sees.

Issand, oh vaigista mühavat maru,
viha, mis vahuvas vees:
Kaitse mu kallist kodumaa kallast,
pärlid mu rinna sees!

K. E. Sööt.

Kuohuva meri.

R. Tobias.

Kuin meren kuohuissa kuljen täällä,
õnneton, õnneton mies;
outo, kohtalo pääni päällä,
kylmänä vieras lies.

Lainehet selkien ylitse kantaa
lauluni lakastuneet;
lainehet vie liki syntymärantaa
itkuni viljat veet.

Kirkasna aurinko sinne sa paista,
kauaksi kuohujen taa,
missä on kallein kaikista maista,
missä on Eestin maa!

K. E. Sööt.

Kevadel.

A. Läte.

Suudle miud, suudle miud kevade tuul,
enne kui sureb rind, tarretab huul.
Suudle miud, suudle miud!

Eks ole minulgi tuksuvat verd,
pilku vast silmastki igatsuse merd.
Eks ole minulgi!

Vaata ju lehtinud akna all puu,
õitega ehtinud kevad ta ju.
Vaata ju ehtinud!

Gustav Suits.

Keväällä.

A. Läte.

Mua suutele, suutele, keväinen tuuli,
ennenkuin riutuu rinta ja jäykistyy huuli.
Mua suutele, suutele!

Eikö ole minullakin sykkivä veri,
päilynee silmissä kaipauksen meri.
Eikö ole minullakin!

Katso, jo lehtinyt puu ikkunan alla
kukin koristanut kevät sen jo.
Katso, jo koristanut!

Gustav Suits.

Saarella palaa.

J. Sibelius.

Saarikus leek loidab.
Kuma kaugele koidab.
Kes sääl leeki lõketeleb?
Pein leeki lõketeleb.
Milleks leeki lõketeleb?
Mõrsjal kirja kirjuteleb.
Mida kirjas kuuluteleb?
Mõrsjal truudust kinniteleb.
Mida mõrsja toimeteleb?
Mõrsja koob kangast,
helkivasta hõbedast.

Kanteletar.

Saarella palaa.

J. Sibelius.

Saarella palaa.
Tuli saarella palavi.
Kenpä tuolla tulta poltti?
Sulho tuolla tulta poltti.
Mitä sulho raatelevi?
Korjoansa kirjottavi.
Mitä tuolla korjasella?
Neittä tuolla korjasella.
Mitä neito raatelevi?
Kulta kangasta kutoo,
hopeaista helkyttää.

Kanteletar.

Ma rändasin välja.

Arthur Kapp.

Ma rändasin välja, mul kurb oli meel,
et linnud ja lilled kõik kadusid teel.
Nad kadusid sinna, kus tühjuses ilm,
kus lõpmata kauguses kustus mu silm.

Mind katab nüüd lumi, mind kaisutab jää,
Kuid linnud ja lilled mul meelest ei läe:
Neid tardunut õhu sees leudlemas näen,
ja lumitand lilledes uinuma jään.
Ma rändasin välja, mul kurb oli meel,
et linnud ja lilled kõik kadusid teel.

Eduard Wõhrmann.

Ma vaelsin kotoa.

Arthur Kapp.

Minä kotoa vaelsin, haikea oli mun mieleni,
kun linnut ja kukat kaikki häipyivät pois.
Ne häipyivät sinne, jossa tyhjänä maailma,
jossa kaukaisuuteen mun silmäni sammuu.

Minut käärii nyt lumi, minua hyväilee jää,
Mutta linnut ja kukat eivät mielestäni lähde:
Näen niitä jähmettyneessä ilmassa lentelemässä,
lumen peittämien kukkien keskelle uinumaan jään.
Minä kotoa vaelsin, haikea oli mun mieleni,
kun linnut ja kukat kaikki häipyivät pois.

Eduard Wõhrmann.

Koju igatsus.

Miina Hermann.

Nüüd õitsvad kodus valged ristikkeinad,
tuul mängib lilledõhnaga ümber salu,
sala laulvad vaiksed leinad.

Ja säääl kus tee nii pikk ja tolmune
viib sini-metsa poole kaugele,
säääl kase-kõne loob kui pilvi teele,

et kanda koju-kutsut minu meele.
Ja sala laulvad minu vaiksed leinad,
et õitsvad kodus valged ristikkeinad.

Ernst Enno.

Koti-kaipaus.

Miina Hermann.

Nyt kotona kukkivat valko-apilaat,
tuuli leikkii kukkатуoksuin salaa,
salaa laulavat hiljaiset murheet.

Ja missä tie niin pitkä ja tomuinen
vie sinimetsän helmaan kauas,
siellä koivun-kohu luo ikäänkuin pilviä tielle,

kantaakseen koti-kutsun mieleeni.
Ja salaa laulavat mun hiljaiset murheeni,
kun kotona kukkivat valko-apilaat.

Ernst Enno.

Prüuse hommikul.

K. Tünnpuu.

Kuula: valgusest imelist juttu
vestab sügav salalik öö.
Tumedast kaugusest kostab kui nuttu,
sähvab seppade sätendav töö.

Taevas kirkavad kukkuvad tähed,
Põhja valgus nii punane näib.
Tasa, arglikult ämarus valvel
üle uinuva ilma käib.

Mägedel hõisataks, mägedel hõisataks,
imelist lugu kostab vabanend vaugide hääl:
Ärka üles, sa uinunud sugu!
Hommik algamas ilma peal.

Maria Heiberg.

Vapauden koitteessa.

K. Tünnpuu.

Kuuntele: valosta ihmetarua kertoo
syvä salamyhkäinen yö.
Tummasta kaukaisuudesta kuuluu kuin itkua,
leimahtaa seppiä sähkövä työ.

Taiyaalla tuikkivat, putoilevat tähdet,
Pohjan valo niin punaselta näyttää.
Hiljaa, arkaillen hämäryys valvoo,
hiipii nukkuvan maailman yli.

Kukkuloilla huudetaan, kukkuloilla huudetaan,
ihmesatua kaikuu vapaiden vankien ääni:
Herää sinä, uinunut suku!
Aamu koittaa maailman yli.

Maria Heiberg.

Ta lendab mesipuu poole.

Miina Hermann.

Ta lendab lilled lillesse,
ta lendab mesipuu poole.
Kui kôue pilv tõuseb ülesse,
ta lendab mesipuu poole.

Ja langevad teele tuhanded,
neist koju jõuavad tuhanded
ja viivad vaeva ja hoole
ja lendavad mesipuu poole.

Nii hing, oh hing sa raskel a'al,
kuis ihkad sa isamaa poole!
Kas kodu sa, kas võõral maal:
Kuis ihkad sa isamaa poole!

Ja puhugu sulle säält surma tuul,
ja lennaku vastu surma kuul:
sa unustad surma ja hoole
ja tõttad isamaa poole.

Juhan Liiv.

Hän lentää mehiläispesää kohti.

Miina Hermann.

Hän lentää kukasta kukkaan,
hän lentää mehiläispesään päin.
Kun ukkospilvi taivaalle nousee,
hän lentää mehiläispesään päin.

Ja jos tielle kaatuvat tuhannet,
heistä kotiin saapuvat tuhannet
ja mukanaan vaivat ja huolet
ja lentävät mehiläispesään päin.

Niin sielu, oi sieluni vaikeaan aikaan,
kuinka kaipaad sa isänmaahan!
Oletpa kotona, oletpa vieraissa:
Kuinka kaipaad sa isänmaahan!

Ja puhaltakoon vastaasi kuoleman tuuli,
ja lentäköön vastaasi surman nuoli:
sa unhoitat kuolon ja huolen
ja kiiruhdat isänmaahan.

Juhan Liiv.

Nii ilus on surra, kui oled noor.

Miina Hermann.

Nii ilus on surra, kui oled noor,
nii päikesen magama minna.
Su ümber on sõprade leina koor,
Sa nende südamen ikka noor,
Said ruttu ju jumala linna.

Ole tervitet, tervitet vabamaa!
Ei mineja unusta suuda maad seda,
mis armastas noorena.
Jää igavest, igavest õitsema!
Haud sureja armu ei muuda.

Ole tervitet, tervitet kodumaa!
Surm kõiki me mehi ei murra!
Kes üle jääb, vabalt võib elada.
Õnn igavest olgu sinuga!
Nii magus on sinu eest surra!

Henrik Visnapuu.

Niin kaunista on kuolla, kun olet nuori.

Miina Hermann.

Niin kaunista on kuolla, kun olet nuori,
mennä aurinkoon uinumaan.

Ympärillä on ystävien surukuoro,
sä heidän sydämissään aina nuori
pääsit kiireesti Jumalan linnaan.

Tervehditty, tervehditty vapaa maa!

Ei kulkija unohtaa voi maata sitä,
jota nuorena rakasti

Jää ikuisesti, ikuisesti kukkimaan!

Kuolijan rakkautta hauta ei muuta.

Tervehditty, tervehditty, ole kotimaa!

Surma miehiämme kaikkia ei murra!

Joka elämään jää, se vapaasti elää.

Onni seuratkoon ikuisesti sinua!

Niin suloista on puolestani kuolla!

Henrik Visnapuu.

Vaenelaps.

Miina Hermann.

Olen mina ilmas vaenelaps, ma ilma armetu!

Läksin kalmu kaema, läksin armsa haua pääle
liivakule liikuma.

Tule üles emake, aja üles armuke.

Tütar, hella linnuke, ei vôi üles minua mina

Üles tõusta hauasta.

Muru kasvand mulla pääl,

Sinililled silma pääle,

Kullerkupud kulmu pääle.

Jumalaga, emake, jumalaga memmekene,

Jumalaga hellake!

Rahvalaul.

Sarvilaulu.

M. Saar.

Läksin tielle, metsätielle tuu-tuu, tuutu tuu,
nukkumassa nuori kansa
suolta pellon pientareelta,
löysin suuren lehmänsarven.

Siitä seppä selväkoura
laatutorven laati mulle,
laati lauluottehilla,
viisahilla virsilöillä.

Soittosarven suuren äänen
kuinka kauas kansa kuuli,
kuuli rahvas Ruotsihinkin,
kuuli kaikki Puolan paanit.
Kuuli herrat herrojenkin
kultamiekat kuulut kuuli,
piikkiniekat pitkällenkin,
taisto taukos kuunnellessa.

Tuljak.

Miina Hermann.

Terve vald oli kokku aetud, kihelkond kokku kutsutud,
külalisi igat seltsi, viruvanem kaasagagi palutud!
Tõnni, parajam peiu, kosind Mannikese endale;
Manni, nobedam neiu, läheb Tõnnile mehele.
Pulma pidu üli tore: viina viiskümmend vaati,
pulma kraami kokku toodi, nõndapalju kui saadi.
Parta, anesi praeti vist üle tuhande ära,
terve trobikond püssisi pulma auuks teeb kära.

Kas vahest kuu meil kumab ju, või näen päikest
särama?
See on ju Tõnn, säääl ka ta Mann, kahekesi sammuvad
käsikäes.
Teeb nalja Mann, siis naerab Tõnn, nü et vesi veereb
palgita.

Neil ilus ilm, neil särab silm — jôuaks nemad nõnda
elust läbi ka.
Vennad, veeratage viruvaltsi, meie tahaks minna
tantsima,
tublist helistage Tuljaku tantsi, see paneb vere kihama.
Pill süttitab meeli, tants Keerutab pääd,
pois kutsub, menum takab, et tantsima läed,
kuid miks värised, hüppad nõnda südameke sees,
kui kaenlasse vajutab meid mehine mees.

Kuule armas languke. Mis tahad Tõnni taadike.
Tants on tubli lõbus pilli viis,
eks läheme ka tantsma siis!
Hõissa Tõnnitaat viis Manni memme tantsima.
Taati memmega laskem elada!

F. Karlson.

Tuljak. Heikin häät.

Miina Hermann.

Koolle saapui kaikki kansa, Aholan Heikin nyt on häät.
Täällä juhla vaatteissansa kylän koko pitoväen
kyllä näät!
Hei hei, ilo nyt alkaa, polkka kiperä ja kiivas on,
hei hei, pole vain jalkaa, palkit lujat on permannon!
Tieta anna, Torpan Ville, kuule miten peli soipi,
tässä muuten kõntyksille tulla töpinätä voipi!
Tuolla Manta on kuin auma, tuolla Isomanu huiskii,
tuolla, kuules, akkalauma meistä mukavia kuiskii.

Nyt Heikki siis on ukkomies, vanhanpojan päivät
jäivät pois!
Mut siitä viis kun viedä ties tytön jolla monta muuta
ollut ois!
Voi meilläkin, kun ootetaan, eessä olla Heikin käymä
tie!
Niin kiikkihin voi vuorollaan joka sorkka käydä, jollei
viisas lie!
Uusi nopea ja tuima tahti joka pojan polviin ponna
tuu.

Kuulu Pelimatin yhä on mahti, Kyllä se veres irti luo.
Hei, Miina, uudestaan käy tänne tanssimaan!
Noin meitä kutsuu ne taas tuonne polkalle!
Voi noita miehiä, ei niitä ymmärrä!

Kun juuri uskoo, niin jää tyhjää hyppysiin!
Heipä sitten, heipä hei, ei kauan jaksa, eipä ei,
tahti hivenen jo hellittää, on aina reilu tanssi tää!
Vielä viuluansa Matti Kotvan vinguttaa,
sitten vaivoistansa kaikki kahvit saa!

F. Karlsson.

Nooruse unenägu.

Miina Hermann.

Noor olla, on kevadet rinna sees kanda
ja kevade kohinat kuulda,
kui söuavad lootuste, ihade randa
veed, ärganud vahusad noored.

Ja pôue sees midagi tuksub ja tuikab,
ja soonte sees lainetab veri.
Ja südames midagi hüüab ja huikab,
ja silmis on igatsus-meri.

Gustav Suits.

Nuoruuden unelma.

Miina Hermann.

Olla nuori — se on kevättä rinnassa kantaa,
ja keväistä kohinaa kuulla,
kun kulettavat toivojen, kaipausten rantaan
vedet valveutuneet, vaahtoivat nuoret.

Ja povessa jokin sykkii ja tuikkaa
ja suonissa aaltoilee veri.
Ja sydämessä jokin huutaa ja huhuu,
ja on silmissä kaipauksen meri.

Gustav Suits.

Suomal. Kirjall. Seuran Kirjap. Oy.